

T. W-r

Wspomnienie pośmiertne : Stanisław Druszkowski

Palestra 6/5(53), 85-86

1962

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Stanisław Druszkowski

Upłynęło już od Jego śmierci dziesięć lat, a ciągle w naszych rozmowach wspominamy adwokata Stanisława Druszkowskiego. Nadal żyje w pamięci adwokatów krakowskich i śląskich jako wybitny prawnik i filozof.

Stanisław Druszkowski urodził się dnia 16 września 1883 roku w Rohatynie. Studia prawnicze ukończył na Wydziale Prawa Uniwersytetu Jana Kazimierza we Lwowie w 1909 r. ze stopniem doktora praw, po czym wstąpił na Wydział Filozoficzny Uniwersytetu w Wiedniu, który ukończył ze stopniem doktora filozofii na podstawie wyróżnionej rozprawy „Kants Rechtsbegriff in Beziehung zu seinem philosophischen System”.

Po odbyciu aplikacji adwokackiej i zdaniu egzaminu adwokackiego, przeniósł kancelarię — po krótkim wykonywaniu adwokatury w Małopolsce Wschodniej — do Krakowa, gdzie intensywnie pracuje naukowo. Bo Stanisław Druszkowski, z powołania adwokat, był z zamiłowania filozofem. Jako prawnik i filozof oraz czynny członek Towarzystwa Filozoficznego w Krakowie brał udział w obradach organizowanych przez to Towarzystwo nad teorią prawa. Wyniki tych obrad wraz ze szczegółowym referatem Druszkowskiego zostały opublikowane przez prof. dra Wł. L. Jaworskiego w 1925 r. pod tytułem „Prace z dziedziny teorii prawa”.

Pośród późniejszych prac naukowych Stanisława Druszkowskiego należy wymienić: „Z zagadnień filozofii prawa — Kelsen i jego szkoła” (Kraków 1924, „Przegląd Współczesny”), „Metodologia prawa (Kraków 1925 r. „Czasopismo Prawnicze i Ekonomiczne”, rocznik 23), „Typy myślenia w filozofii prawa” (Kraków 1924, „Kwartalnik Filozoficzny” nr III i IV), „Prawo niepisane” (Katowice 1936, „Głos Prawników Śląskich” nr 3 z lipca), „Rozważania nad sprawą autonomii Śląska” (Katowice 1937, „Głos Prawników Śląskich” nr 1 z lipca), „Relatywizm Gustawa Radbrucha” (Katowice 1938, „Głos Prawników Śląskich” nr 4 z października). Poza opublikowaniem tych filozoficzno-prawniczych prac dr Stanisław Druszkowski był stałym pracownikiem czasopism prawniczych i filozoficznych i tam umieszczał sprawozdania, recenzje i krytyki.

W drugiej połowie okresu międzywojennego Stanisław Druszkowski został notariuszem w Chorzowie na Górnym Śląsku i tam też wykonywał nadal praktykę adwokacką, albowiem w dzielnicy popruskiej łączenie zawodu notariusza z zawodem adwokata było dozwolone. Jako adwokat prowadził sprawy cywilne i karne.

Podczas okupacji hitlerowskiej zmuszony był powrócić do Krakowa, gdzie po zakończeniu wojny otworzył kancelarię adwokacką. Tutaj też w okresie powojennym występował w licznych sprawach karnych.

Wysoce koleżeński, nigdy nie odmawiał swej pomocy kolegom, którzy zwracali się do niego o opinie prawne w zawikłanych sprawach.

Poza pracą zawodową znajdował zawsze czas na dalsze studia i dlatego też tak często spotykano Go w Bibliotece Jagiellońskiej oraz na każdym poważniejszym zebraniu naukowym czy odczycie, gdzie zawsze zabierał głos w dyskusjach, wnosząc swoje głębokie i oryginalne oświetlenie.

Prócz głębokiej wiedzy prawniczej i filozoficznej wyróżniał się wyjątkową dobrocią serca i wyrozumiałością. Był zawsze pogodny i uśmiechnięty. Słusznie koledzy wyrażali się o Nim, że tak dobrym i wyrozumiałym człowiekiem może być tylko filozof.

Poza członkostwem w krajowych stowarzyszeniach naukowych Stanisław Druszkowski był w okresie przedwojennym członkiem Stowarzyszenia Prawniczo-Ekonomiczno-Filozoficznego w Berlinie. W znanym angielskim słowniku biograficznym *Who's Who* zaliczony został do wybitnych prawników w Polsce.

T. W-r.